

РЕШЕНИЕ

№ 1162

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **10122** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на А. Ф. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] представляван от адв. М. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000963 от 23.02.2023 г. на А. М., полицейски инспектор към СДВР, с която на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „а“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до отпадане на основанието за това.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е издадена в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Претендират се направените разноски.

Ответникът не се явява и не се представлява.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа страна

следното:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000963 от 23.02.2023 г. на А. М. - полицейски инспектор към СДВР, на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „а“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до отпадане на основанието за това. Заповедта е мотивирана със следното: Съгласно постановление на Софийска районна прокуратура подписано от прокурор С. П. прокурорска преписка № 3857/2023 г. по описа на СРП е прекратена и на дата 06.01.2023 г. е отказано да се образува досъдебно производство, защото А. Ф. К. с ЕГН: [ЕГН] е обявен за невменяемо лице, което не може да носи наказателна отговорност съгласно тройна съдебно медицинска експертиза изготвена и приложена по НЧД № 10331/2022 г. на Софийски районен съд Наказателно Отделение водено от 15-ти съдебен състав.

От административната преписка се установява, че ЗПАМ е издадена по повод на сигнал на група граждани до Началника на 09 РУ с искане за отнемане на свидетелството на К., към който сигнал е приложено посоченото постановление. От съдържанието на постановлението се установява, че прокурор при СРП е отказал да образува досъдебно производство за престъпление от общ характер с оглед налични по преписката данни, че К. не е наказателно отговорно лице, поради наличното при него психично заболяване.

Доказателства по отношение на компетентността на издателя на оспорения акт по преписката липсват. Въпреки указанията на съда не са представени в хода на делото. Съдът е дал изрични указания на ответника в тази връзка с нарочно съобщение, но те не са били изпълнени.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Производството по делото е допустимо, доколкото жалбата е подадена в срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт.

При преценка на законосъобразността на оспорения акт съдът приема, че същият е нищожен, като основанията за този извод са следните:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл.

171, ал.1, т.1 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. По делото не е представена заповедта на министъра на вътрешните работи по чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата, с която се определят службите за контрол, нито заповедта на ръководител на такава служба за контрол, от която издателят на заповедта черпи своята компетентност, доколкото тя не произтича пряко от закона. Доказателствената тежест за установяване на компетентността на издателя на акта е била за ответника, на когото съдът е дал изрични указания в тази насока. В резултат на процесуалната пасивност на ответника, която трудно може да бъде обяснена, компетентността на издателя на акта по делото е останала недоказана. Издадената от некомпетентен орган заповед е нищожна и съдът следва да прогласи нейната нищожност без да е необходимо да обсъжда останалите твърдени пороци на заповедта.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя. По делото са представени доказателства за платени 10лв. за държавна такса за образуване на производството и за платен адвокатски хонорар в размер на 700лв. На основание чл. 143, ал.1 от АПК СДВР следва да плати на жалбоподателя разноските по делото.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000963 от 23.02.2023 г. на А. М., полицейски инспектор към СДВР, с която на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „а“ от ЗДвП по отношение на А. Ф. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до отпадане на основанието за това.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. Ф. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноските по делото в размер на 710лв., от които 10лв. за държавна такса и 700лв. за адвокатски хонорар.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: